

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 366.

Anden Session.

94de Møde.

Onsdagen den 19de Februar.

(Forts.)

Jesperen: Da jeg har været forhindret at give Møde ved denne Sags anden Behandling, tør jeg vel tillade mig nu at udtale nogle Ord om, hvorledes jeg i det Hele taget har betragtet denne Sag, og navnlig min egen Stilling til samme. Det er ganske vist, at jeg ikke uden megen Tvivl er gaaet ind paa det Forslag, som Udvalget tillod sig at stille. Jeg havde gjerne ønsket at skaffe Jordbrugerne i Almindelighed en større Sikkerhed for deres Afgrøde; men jeg vil dog, i Modsatning til hvad Mange her i Salen have ytret, sige, at jeg ingenlunde i saa Henseende har kunnet blive staaende ved en enkelt Klasse af Jordbrugere, nemlig Fæsterne. Jeg troer, taget fra Markfredens Standpunkt — og derfra betragter jeg Sagen — er der slet ikke nogen Grund til at give Jagtrettigheden til Fæsterne mere end til de andre Jordbrugere. Dette Punkt kunde jeg altsaa slet ikke have tiltraadt. Min Betænkkelighed ved denne Lov har været med Hensyn til andre Punkter. Det første, der stødte mig i Loven, er nemlig det, hvor der tales om Afløsning af Concessjoner. Jeg kan nemlig ikke nægte, at jeg betragter disse Concessjoner med meget mistænksomme Øine, jeg betragter dem som noget yderlig Forhad, og den Afløsning, her er paabudt af dem, som ikke aldeles retfærdig. Jeg troer, at disse Concessjoner ere en Skattebyrde, som var lagt paa enkelte Slags Jorder, af en ganske etendommelig Art, en Skat, som ikke indfald i Statskassen, men som kun tjente til at tilfredsstille enkelte private Mænds Liebhabereri, og det private Mænds, som hverken havde Fortjenester af Staten eller af de Jordbrugere, paa hvis Marker de fik Ret

til at færdes. Jeg har derhos troet, at den forrige Lovgivning fra 1840 har behandlet flere af Kjøbstadsjordene paa en ikke ganske rigtig Maade; den har tilintetgjort Rettigheder med Hensyn til Jagten, som ifølge den tidligere Lovgivning tilkom dem, og jeg troede derfor, at nu er Diebliffet kommet til at gjøre Retten god igjen ved uden videre at tilstaae enhver Eier af Kjøbstadsjord, uden nogen Afsløsningssum, Jagtret paa sine Marker. Jeg har endvidere heller ikke troet, at det, der er kaldet Afsløsningsvæsenet, at det var nogen heldig Opfindelse, og jeg er kun gaaet ind derpaa, fordi det fgl. Rescript af 1ste Decbr. f. A. efter sine Ord, gjør Afsløsnings Opdragelse i Loven til Betingelse for, at Jagten paa den kongelige Bildtbane kan opføre. Det hele Afsløsningsmaffineri, man har opfundet, har forekommet mig at være for svært til det Diemed, hvortil det skulde bruges, og Enhver, som veed, hvad Afsløsningscommissionerne koste, vil finde, at det i mange Tilfælde vil være upraktisk, idet den enkelte Jordbruger ofte ikke vil kunne bære den dermed forbundne Bekostning, hvis Renter ogsaa i mange Tilfælde ville overstige den Afsløsningssum, han faaer at betale. Jeg har imidlertid noget beroliget mig ved at see, at disse mine Tvivl ikke synes at deles af Noget her i Thinget, idet der ikke i den Henseende er kommen nogen Indvending frem, og jeg vil ogsaa derfor være tilbøielig til at antage, at jeg maaskee har betragtet disse Spørgsmaal noget eensidigt, og at man saaledes i det Hele bør være tilfreds med Loven, som den nu er. Sees den fra Jordbrugerens Standpunkt, troer jeg ikke, at det kan nægtes, at der ved denne Lov gjøres store Fremskridt til det Bedre, ja jeg troer at kunne sige, at hele det ældre Jagtvæsen eller Jagtwæsen vil ved